

סבא מצד אמא – דגלס

סבא שלי מצד אמי נטאשה, נולד בלונדון ב – 1928 ושמו דגלס פיטר ארנולד. שני הוריו עבדו כמשרתים בביתה של גברת לידי בלפור. בגיל 6 חודשים נפרדו הוריו והעבירו אותו לבית יתומים ומשם הוא עבר למשפחה אומנת, משפחת סלומון, שם החיים היו לו טובים.

יום אחד בדרכו חזרה מבית הספר, בערך בגיל 5, פגש אותו איש זר שהסתבר שזה אבא שלו, ולקח אותו לחיות איתו ועם אישתו החדשה. הם חיו בעוני בביתם ליד התמזה. הוא חי איתם 18 חודשים. בינתיים אימו התחתנה עם גבר מווילס. היא לקחה את סבא איתה לקרדיף, שם התאחד עם אחותו. בגיל 12 הוא הפסיק ללמוד ועבד כנער שליח. כשהיה בן 16 התגייס לצי הים הבריטי ושימש כתותחן. בסוף המלחמה הוא המשיך לעבוד על ספינה שהגיעה לאוסטרליה, למזרח התיכון ולפנמה. כשחזר לקרדיף הוא החליט שהוא רוצה להיות קשר רדיו על ספינה. הוא הלך ללמוד בקולג' שנה, ועבר את כל המבחנים בהצלחה גדולה.

הוא חזר לעבוד בים על ספינות מסע שהובילו סחורה בכל העולם. הוא המשיך בזה במשך כמה שנים.

בגיל 29 הוא עלה לארץ, לקיבוץ כפר הנשיא, שם הוא פגש את סבתא שלי שמחה.

כשהוא הגיע לקיבוץ הוא עבד בבריכות הדגים, בפלחה, בשטיפת כלים, ובעבודות חשמל כשהיה צריך. הוא היה אלוף בלתקן מוצרים אלקטרוניים. לבסוף הוא קיבל מעבדה ושם הוא עבד כל השנים. מדי פעם היו שולחים אותו לאנגליה מטעם המפעל בקיבוץ. היו לו עוד נסיעות מהנות לחו"ל. היות והיה לו דרכון בריטי, המוסד היה לוקח את הדרכון שלו ונותן אותו למישהו שהיה במשימה חשאית וסבא שלי היה לוקח דרכון מזויף, נוסע לאירופה ויושב בבית מלון.

אירוע היסטורי שסבי לקח בו חלק – מלחמת העולם השניה

כשסבי היה בן 16 הוא התגייס לצי הבריטי. היה צורך באנשים על ספינות, שהביאו סחורה לאירופה מאמריקה. כל הגברים היו מגויסים לצבא של בנות-הברית במלחמה נגד גרמניה, לכן לקחו נערים שיאחזו בנשק נגד מטוסים ויירו מסיפון האוניה. סבי עבר הכשרה בת ששה שבועות ואז הצטרף למשט של שבעים אוניות שעשה דרכו מקרדיף לנמל ניו-יורק וחזרה. ספינות המסע היו מוקפות בספינות מלחמה שהגנו עליהן וכך שט המשט, כל הספינות יחד בגוש,

לפי הקצב של הספינה האיטית ביותר. סבי עשה את המסע הזה שש פעמים עד תום המלחמה. בנסיעה הראשונה סבי סבל ממחלת-ים כל הדרך לאמריקה. היו על הספינה כל-כך הרבה דברים טובים ומאכלים שהוא אף פעם לא פגש, אך הוא לא היה יכול ליהנות מהם בגלל שהרגיש כל-כך רע. בפעם האחרונה, כשהאוניות היו בדרכן חזרה, ליד חופי אירלנד המלחמה נגמרה. סבי מספר שבבת-אחת כל האוניות שתמיד הפליגו באפלה גמורה, הדליקו את אורותיהם. זה היה מחזה נהדר. הספינה שסבי שרת עליה היתה ספינה הולנדית.

היות והמלחמה הסתיימה הספינה חזרה להולנד, ולא לקרדיף כבפעמים הקודמות. הם שטו לאט לאט כדי לא למשוך את המוקשים המונעים על-ידי רעש המנועים, שהיו פזורים במעמקי הים. הספינה היתה עמוסה בסחורה וכל-טוב והגיעה להולנד בה היה מחסור גדול בשל הכיבוש הנאצי ושנות המלחמה הארוכות. כשהגרמנים עזבו את הולנד הם לקחו איתם את כל המזון. הספינה הגיעה לרוטרדם, שהיתה הרוסה מפצצות. בדרך הם חילקו לאנשי הכפרים הרעבים את כל מה שהביאו מארצות הברית: סבון, בירה, סוכר, בשר בקופסאות, סיגריות וקפה. הסיגריות היו אז מצרך ממש מבוקש ואנשים היו מוכנים לתת אפילו מצלמות בעד הסיגריות.

סבא יקר שלי.

דבר ראשון רציתי להגיד לך שאני מאד מתגעגע אלייך, ולרגע לא מפסיק לאהוב אותך.

היית לי גם סבא, גם חבר, גם איש נורא קרוב אלי ודומה לי, וכשהלכת גם חלק מתוכי, מתוך ליבי, הלך, וזה נורא עצוב וקשה לי.

אני יודע שאתה רואה אותנו ומקשיב לנו שם למעלה, ומקווה שאתה גם שומר עלינו.

היית מלאך פה, בטוח שגם למעלה תשאר.

אני מאד מתגעגע אלייך סבא אהוב שלנו!

נוה

